

**HET GEDOE
DAT LIEFDE
HEET**

**MICHÈLLE
SCHIMSCHEIMER**

**HET GEDOE
DAT LIEFDE
HEET**

ALFABET UITGEVERS

2022

Het gedicht op pagina 5 is sonnet 132 van Francesco Petrarca, uit *Sonnetten voor Laura. De mooiste liefdesgedichten* (Prometheus-Bert Bakker 1998; vertaling door Ike Cialona).

© Michèle Schimscheimer
Omslagontwerp bij Barbara
Auteursfoto Anne Claire de Breij
Typografie binnenwerk Aard Bakker

ISBN 978 90 213 4086 9

NUR 320

alfabetuitgevers.nl

Alfabet Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Als dit geen liefde is, wat is het dan?
En als het liefde is, is ze dan goed?
Kan liefde goed zijn als ze lijden doet?
En is ze slecht, geniet men daar dan van?

Wat klaag ik, als ik zelf beslissen kan?
Heeft klagen zin, als ik beminnen moet?
O dood die leven geeft, o leed zo zoet,
geniet ik van de dwang van een tiran?

Zo dool ik stuurloos rond op hoge zee,
bij wisselende wind. Mijn schip is zwaar
van twijfel en draagt weinig wijsheid mee,

zodat ik, niet meer wetend wat ik wil,
het gloeiend warm heb in de winter maar
in hartje zomer van de koude ril

FRANCESCO PETRARCA

Voor Papa, Mama en mijn Broertje
Opdat ze het met me uithouden
Maar vooral ik met hen

INHOUD

De pianist	13
De badmeester	30
Geen mooie vrouw	33
Natte etui	35
De Cheesedipper	37
De hel is een pretpark	50
Het IKEA-kastje	52
De bolle filosoof	55
Hapje-slokjesuggesties voor thuis (troostvoer)	67
Ontbijten onder de douche	69
Snotjoch Abel	70
Mijn eerste tongzoen in Laren	79

Daddy issues	81
Hell Yeah	83
Hermelijntje	93
Buurvrouw peterselie	94
Voor de bakker	97
Hoe ik mijn moeder leerde kennen	107
Een oliebol in maart	109
Windmolenman	111
Pablo de pony	134
Knuffel van mijn ex	137
Ouwe lul	139
Hij was gewoon een lul	145

Empathie	148
Zachte macaroni	149
Een leuke basiscursus piekeren	162
De paardenhoer	166
De affaire	170
Verkeerde been uit bed	187
Mijn tante in de ban van kuisheidsgordels	189
De platonische driehoeksrelatie	191
Verbale-agressietips	200
De opticien	202
Muntstuk in je reet	204
Alexander de Grote	206

Hoe moet je iemand afwijzen?	223
Kunstfallus	225
Verlangen is lijden	228
Tinderdate(s)	231
Drol van een clown	236
De rijke dirigent	238
Neuken met de Buurman	240
Plas met poep gezwommen	245
De slipperman	246
Maxipoes	249

DE PIANIST

Ik wil dood. Of in ieder geval moet er iets kapot. Boven in de boodschappentas zie ik de voordeeltzak spinazie liggen. Ik pak de zak en schop hem woedend in de lucht. De zak knalt kapot. De spinaziebladeren vliegen door de kamer.

Waar laat ik mijn gevoel? Het is te groot. Ik kan dit niet. Ik kan dit niet. Ik kan dit niet. Heen en weer lopen helpt. Heen en weer, heen en weer, heen en weer. Ik laat me op mijn knieën vallen. Bam. Lekker. Extra hard zodat het pijn doet. Ik pak zijn been en trek eraan. 'Niet bij me weggaan!' Nu begint hij ook te huilen. Zijn lippen zwellen op en prullen als die van een baby. Het ziet er belachelijk uit. Het is diezelfde tuitende mond als wanneer hij klaarkomt. Ik moet lachen. 'Haha je huilt raar.' Hij vindt het niet grappig. Niks is meer grappig. De humor is uit ons geslagen. Ik wijs naar zijn hoofd. 'Er zit spinazie in je haar hoor.'

‘Mag ik m’n sleutel?’ Een ijzige blik schiet mijn kant op. ‘Nou ja, komt wel. Ik ga.’ Hij schudt me van zich af en beent het huis uit. In het medicijnkastje vind ik een oude drukstrip valium. Ik neem er twee en val in slaap. Nu maar hopen dat ik nooit meer wakker word.

Ik paste destijds op het huis aan het Sarphatipark. Vanaf het brede balkon aan de voorkant keek ik uit over het rechthoekige park met de groene kastanjabomen. Het appartement was ruim, licht en minimalistisch ingericht. Het had een oude houten vloer, sierlijke ornamenten aan het plafond en een grote badkuip. Precies wat ik verlang van een huis in de stad. Het was hartje zomer. Alles stond in bloei en leek vrolijk, maar ik was verlamd. Niks deed het meer. Rouwen is te veel gevraagd van een mens. Het zou beter zijn als hij gewoon dood neer was gevallen, maar hij leefde verder in hetzelfde stadsdeel, slechts achthonderd meter bij me vandaan. Ik kon zo de deur uit en naar hem toe, maar ik kon niet meer naar hem toe. De drukstrip valium at ik binnen een paar dagen leeg. Ik genereerde me dat het drama zich afspeelde in dat mooie huis dat een vreemde vrouw me een zomer lang toevertrouwde. Ik deed er alles aan om mijn verdriet uit dat huis te poetsen, maar tot op de dag van vandaag leef ik met een zweem schuld in mijn maag, omdat ik geen liefde maar enkel verdriet aan dat huis gegeven heb.

Aan het einde van de jaren negentig bestond de Old Watermelon Jazz Club nog. Een ruim opgezet maar versleten hol, verscholen op de Wallen, in de krochten van

de Amsterdamse binnenstad. Ik hield van die plek. Elke woensdagavond werd er live jazz gespeeld. Ik had mezelf net een platenspeler cadeau gedaan en verzamelde oude langspeelplaten van jazzlegendes als Dave Brubeck, Miles Davis en John Coltrane. Het was niet alleen de muziek waar ik me elke woensdagavond zo dankbaar aan laafde, ook de pianist had mijn hart.

Een jongensachtige gestalte met waterige limonadeogen en een lieve lach. Gedreven vloog hij met zijn handen over de piano, zong mee als hij soleerde, trok een scheef bekje bij de hogere uithalen, en fronste lieflijk bij complexere toonladders met te veel noten in een maat.

Ik viel voor die details. Hoe hij gezwind de bladzijdes van zijn partituur omsloeg, communiceerde met zijn bandleden, zijn gezicht kantelde, aangaf dat er van tempo gewisseld moest worden, een vertragend knikje als er een slotakkoord naderde.

Ik woonde destijds nog niet in Amsterdam, maar in het Gooi. Ik pakte elke week de bus en de trein, reisde anderhalf uur om de club te bezoeken. Te verlegen was ik om hem aan te spreken. Ach, wat moest hij met mij? Een onbezonnen schaap van zestien.

Wist ik toen maar hoe mooi ik was. Nu zou ik moorden voor dat blakende perziken-gezicht. Net zoals ik over tien jaar zal moorden voor mijn dertigershoofd.

Ik ving op dat het heimelijke object van mijn liefde ergens op de Prinsengracht woonde. In de hoop hem tegen te komen struinde ik op vrije weekenddagen over de lange gracht. Wat was ik naïef. Te denken dat ik hem tegen zou komen.

Ach wat lul ik, ik doe het nog steeds. Ben ik verliefd, ik struin door je straat. Oeverloos. En als ik je adres heb ontfutseld, moffel ik anonieme liefdesverklaringen en bloemen door je brievenbus.

Als de club dichtgaat, er een nieuwe vestiging op het toeristische Leidseplein opent en de jazzavond ineens uit de programmering is gehaald, verdwijnt mijn zo geliefde, favoriete en inspirerende woensdagavondinvulling plotseling. Met de jaren slijten de beelden van de opstelling van de band, de typische geur van hout en bier van die oude club, de pianist zijn handen, de krullen in zijn haar en zijn fonkelogen en verdwijnen ze naar de backstage van mijn brein.

Vijftien jaar later duikelde mijn beste vriendin een pianist op in de kleedkamers van een nachtclub om ons te begeleiden bij onze absurdistische theatershow in het Melkwegtheater. Het was die pianist van vroeger en hij wilde graag met ons werken, al konden we hem financieel niks bieden. Op een hete zomeravond spraken we bij hem thuis af om de voorstelling door te spreken. Hij had thee en chocolaatjes en we bleken exact dezelfde humor te hebben.

Natuurlijk maakte ik nog altijd geen schijn van kans. Als hij überhaupt voor iemand ging, dan was het voor mijn bloedmooie vriendin, zij was uitgerust met een gezicht zo symmetrisch als een pop. De reden dat hij ons überhaupt zo belangeloos diende, lag verscholen in haar aantrekkingskracht.

Zonder te hebben gerepeteerd liep onze samenwer-

king tijdens de show vlekkeloos. Als ik wilde dat de pianist iets speelde, tussen de items door of als underscore, gaf ik hem een knikje, een bokstekentje, of een knipoog, waarop hij inzette. En elke keer als ik me naar hem toewendde en we oogcontact maakten, zag ik datzelfde gezicht als vijftien jaar geleden in de jazzclub.

Na afloop van de show wilde iedereen meteen op huis aan. Ik was te energiek en opgewonden om te slapen na een optreden. Hij had hetzelfde. Alle cafés waren al dicht, dus we besloten om naar zijn huis te gaan. Daar aangekomen was ik toch al snel moe, en ik viel in slaap op het uiterste randje van zijn tweepersoonsbed, verlegen als ik ben als ik iemand écht leuk vind.

De volgende ochtend kletsten we uren aaneen, vonden plezier in het delen van onze onvermogens.

Ik eet nooit aan tafel maar doorgaans in bed en word kniftig als mensen mijn naam verkeerd uitspreken. Hij loopt te vaak en te lang in zijn onderbroek door het huis en raakt opgewonden van rekensommetjes.

Mijn liefde voor een ontbijt tussen de lakens werd gehonoreerd en een ontbijt op bed volgde. Hij serveerde een blauwe en een gele mok filterkoffie, twee boterhammen met jonge kaas in vier partjes gesneden, gearneerd met blaadjes babyspinazie.

Dat dit het komende jaar mijn ontbijt zou zijn en ik me zou hechten aan mijn gele koffiemok en boterham in partjes, daar had ik toen nog geen enkele weet van.

23-09-2013

Michèle:

13:01

Wil je misschien een pizza met me eten?

B:

14:26

Jááá goed idee pizza!

B:

14:27

Even kijken wanneer...

B:

17:28

Ik kan woensdag!

24-09-13

Michèle:

21:36

Oe, leuk, ik ook!

Michèle:

21:38

Waar zullen we die pizza eten?
In een restaurant of je bed?

B:

21:37

Er zit een hele goeie pizzeria in mijn bed...

Michèle:

21:37

Waar dan?
Verstopt in die spleet?

B:

21:38

Ergens tussen t onderlaken en de spreï, maar waar weet ik niet precies..

Verliefd worden is iets heerlijk. Het heft het altijd slui-
merende gevoel van eenzaamheid in één klap op. Het is
een zalige staat van zijn. Het geeft energie, het knispert,
bruist en bulkt, is vol van leven, als een sputterende vul-
kaan die op uitbarsten staat. Droge, donkere, gleuven in
rotsen vullen zich met een gloedstroom die alles warm,
behaaglijk, kneedbaar en zacht maakt.

Na die eerste date bij de pizzeria, daar tussen zijn la-
kens in de gleuf van zijn bed, vertrok ik voor een maand

naar Istanboel om op te treden als nachtclubzangeres aan de oever van de Bosporus. De twinkelende rivier, zo herinner ik me haar, die het Aziatische gedeelte van Turkije van het westerse gedeelte scheidt. De veerpont, die ik elke dag nam vanaf mijn appartement in west naar de club in oost, serveerde sterke thee met suiker in goudomrande glaasjes.

We stuurden berichtjes, eerst nog voorzichtig, klein en aftastend. Grapjes, sommetjes waarin ik uitrekende over hoeveel seconden ik terug zou zijn. Tweemiljoenvijfhonderdtweënnegentigduizend seconden is een maand. Dus op de tweede dag stuurde ik $2.592.000 - (3600 \times 24) = 2.505.600$ seconden.

Hij schreef zogenaamd berichten aan iedereen in Turkije met mij in de cc, waarin hij het land waarschuwde mijn naam niet verkeerd uit te spreken omdat ik daar gevoelig voor ben.

De wiskundeflirts en grapjes werden al snel complimentjes. Complimentjes, expliciete liefdesbetuigingen, kreten van verlangen die resulteerden in een keertje videobellen, in nog een keertje videobellen, naar nog een keer videobellen, totdat we elk moment dat we vrij waren videobelden.

Naast twee keer op een avond een paar liedjes te zingen in de club, dwaalde ik niet door het glorieuze Istanboel maar hing ik non-stop met mijn hoofd voor dat scherm te kwijlen op mijn nieuwe amoureuze aanwinst.

Als ik terugkeer vrijen we eindeloos.

In een bekende mythe van Plato waren wij in den beginne zogenaamde hermafrodieten met een dubbele rug, vier handen, vier benen en twee in tegengestelde richting gedraaide gezichten op hetzelfde hoofd. Die dubbele hermafrodieten waren de mythische oppergod Zeus te verwaand en machtig, dus hakte hij ze genadeloos met een bijl in tweeën. In een mannelijke en een vrouwelijke helft.

Vanaf die dag hunkert elke man en elke vrouw ernaar zich te verzoenen met de helft waarvan hij of zij is afgescheiden. Maar ik had hem gevonden.

Geïnspireerd door mijn aftellen, maakte hij een website met daarop een digitale klok. 'B en Shelley zoenen!' noemde hij het. De klok telde de twee miljoen vijfhonderdtweënnegentigduizend seconden af tot ik terug zou keren uit Turkije, hij me van Schiphol zou halen, we elkaar in de armen zouden vallen en onze liefde eindelijk mocht gaan leven. De teller tikt nog altijd, inmiddels miljoenen in de min.

De tijd is niet per se lineair, leerde Einstein ons. We zouden bekrompen zijn als we dachten dat er een onderscheid tussen verleden, heden en toekomst is. Die lineaire tijd is een illusie. Elk moment is altijd. Ja, mooi gegeven Einstein, maar tweehonderdnegenentwintig miljoen driehonderdtachtig seconden terugreizen in de tijd voor een kus, dat kan niet.

Verbaasd zat ik in de hoek van de keuken op de grond te staren naar de positieve test.

‘Ik weet niet of ik het nu kan, of ik een moeder kan zijn.’

‘Kom we gaan uit eten, dan praten we rustig.’ Hij plempte me achter op zijn fiets, trok mijn armen om zijn middel en vervoerde me naar een Indiaas restaurant aan de Albert Cuypstraat. Het was de eerste keer dat hij me zonder weifelen meenam naar een restaurant. Hij wist het nooit als het aankwam op luxe en dineren. Dat was meer mijn expertise in onze verkering. Maar nu nam hij het voortouw.

‘Als je het houdt, ben ik er ook hè, dan zorg ik voor je, maak ik gezonde sapjes zoveel je wilt, dat beloof ik.’ Hij streekte me door mijn haar. ‘En als we het nu niet doen, schieten we het terug in de kosmos, en halen we ons kindje later wel op.’

‘Word je dan een verzorgende sapjesman?’

‘Ja, ik incarneer in een professionele, geheel tot uw dienst staande sapjesman.’

We zaten aan het raam. Keken uit over de Albert Cuypstraat.

Er hing rust in de lucht.

Ik had me nog nooit zo veilig gevoeld.

En toch liet ik het weghalen.

Hij boorde sporen in mijn hoofd aan waar ik nog nooit was geweest, maar wel wilde zijn. Ik was verzot op zijn geest. Het liefst verzoop ik erin. Hij vertelde me over het universum en de sterren. Dat we terug in de tijd kijken als we naar de hemel kijken. Dat we slechts stipjes zijn, maar

dat het leven wel een wonder is. Hij leerde me dat de geest ook gewoon materie is. Een klier van drieënhalve gram die constant neuronen uitscheidt en reageert op prikkels. En dat denken wél leuk is. Hij haalde er plezier uit pijlsnel te berekenen hoeveel bakstenen er in een muur zaten, vezels in een vloerkleed, hoe moleculen in een ruimte van vorm veranderen aan de hand van wie er binnen komt lopen. Gingen we boodschappen doen, dan wees hij me op de onderlip van de caissière. Want die had dezelfde kleur als de rosbief op de toonbank. En als ik 's ochtends koffie zette, wist hij de toonsoort van mijn espressoapparaat te benoemen: 'Je espressoapparaat staat in E hoor, Shell.'

Was hij nukvig, dan was het om rare dingen, een passerende fietser afdalend van een heuveltje bijvoorbeeld. 'Mensen maken altijd maar zo achteloos gebruik van de zwaartekracht,' mopperde hij dan.

Onze liefde was feestelijk. We draaiden Ella Fitzgeralds *love songs* als wekker, we vreeën op alle liedjes uit het *Real Book*, fantaseerden in bed over alles, schreven liedjes achter de piano over niks, gierden van het lachen, rolden over de vloer, maakten anagrammen van elkaars naam (ik was de Slimme Chemische Richel), dansten op straat, deden op de markt alsof we elkaar niet kenden wanneer we bruusk tegen elkaar opbotsten voor de drukbezochte viskraam en we in hevig zoenen verzandden, tot opkijken van passerend winkelpubliek.

Ik voelde paniek wanneer we niet samen waren, maar als hij dan verscheen, werd ik gillend gek van vreugde, drukte ik mijn kont dankbaar en vol tegen hem aan. En

van de ene op de andere dag stond hij in mijn deur met liefdeloze ogen en zei: 'Ik wil niet meer met jou.'

Ik word wakker. Voel me vreselijk. Heb ik naar gedroomd? Wat is die knoop in mijn maag? Wat is er aan de hand?

En dan dringt de realiteit door.

Hij is weg.

Ik probeer het op een juiste plek in mijn hoofd te denken. Ik ga terug in de tijd, probeer andere keuzes te maken, andere wegen in te slaan, onze geschiedenis te herschrijven. Het is belachelijk. En bovendien onmogelijk. Maar ik kan er niet mee stoppen.

Misschien had ik ons kind niet weg moeten laten halen, misschien had ik niet alsmaar moeten zinspelen op samenwonen, misschien had ik niet continu liedjes en grapjes met hem moeten willen maken, misschien had ik serieuzer moeten zijn, had ik volwassener moeten zijn, mijn jurken niet in zijn kast moeten hangen, zijn lege hangertjes moeten gebruiken, had ik het bij die ene plank moeten laten.

Ik zie hem nog thuiskomen van zijn optreden, de woonkamer binnendenderend. 'Prinses Stipje! Mijn alles! Mijn universum samengebald in één stip!' O, die vreselijke, walgelijke, tot kotsen aan toe zettende verliefdheidskoosnaampjes die ik nu nooit meer zal horen. Hij trapte de deur achter zich dicht. 'Daar ben ik weer!'

'Oooooo, Superbeestwezen! Ik heb je zo gemist!'

'Volgende keer neem ik je mee. Ik kan geen moment meer zonder je. Ik wil je altijd meenemen. Alsof je mijn

nieuwe synthesizer bent, mijn *top-gear*, waar ik altijd op wil spelen.'

'Ja, bespeel me mijn liefste! Zal ik een pianopak maken en me daarin verhullen? Dat het niet zo opvalt op je optredens?'

'Ja, een pianokostuum! Briljant idee. Zoiets kan alleen mijn Stip bedenken. Kleed je onmiddellijk uit, er moet gevreeën!'

'Uw wens is mijn bevel. Daar ga ik. Uit met die onzin. Kom hier! *Hold your horses*, hou je paarden!'

'En kijk hier, ik laat mijn hele bindingsangst varen!' Hij roetsjte een stapel kleding uit zijn kast. 'Dit is jouw eigenste plank. Jij krijgt een plank in mijn kast, voor je Prinses-Stipje-kledij!'

Ik wilde de hele kast, het hele huis, zijn lijf, zijn leven. Ik kon geen minuut meer zonder hem.

Had ik hem meer moeten verwaarlozen? Blies ik te veel vrouw in zijn jongenshuis? De bloemen? De kaarsen die ik uitstalde op zijn schouw, zijn nachtkast, de tafels. Zijn kleding die ik voor hem uitkoos. Had ik mijn was gewoon bij een wasserette moeten doen? Was ik te veel?

Ik zag het ook niet aankomen. Of wel? Ja, het was raar dat hij soms ineens kwijt of onbereikbaar was. Dan vond ik hem in zijn stamkroeg met collega-muzikanten en zei hij dat er niks was, dat ik de liefste en mooiste was. Ook na een optreden in Paradiso ging hij zonder mij naar huis. Uren zocht ik hem daar in dat backstage labyrint van smalle gangen. Ik vroeg iedereen waar hij was, terwijl hij niet op mijn telefoontjes of berichten

reageerde. Dan trof ik hem thuis aan. Verward begon hij te praten over het aantal planken in de vloer, maar heus, er was niks aan de hand. Ik was de liefste, zijn liefste. Waarom ging hij tussendoor naar huis?

Ik wil hem niet meer willen. Dat zou handig zijn. Ik zoek in mijn hoofd naar slechte eigenschappen. Hoe zijn handen langs zijn lijf zwabberden als we gingen joggen. Het schrale plekje naast zijn anus.

Maar ik mis het schrale plekje naast zijn anus.

Ik kom hier niet uit.

Ik kijk naar de plint. Uren kijk ik naar de plint. De koelkast slaat aan. En af. En aan. Een vlieg botst tegen het raamkozijn. Hij wil naar buiten, maar begrijpt het concept van een raam niet.

De leegte is gigantisch. De stilte lawaaierig. M'n lakens plakkerig. Ik ben de vleesgeworden doorligplek. Ik wil iets en ik wil niets. Ik kijk naar mijn nagelriem. Een droge nagelriem. Ik trek eraan. Een drupje bloed. Het ventilatierooster zuigt. De bel gaat, ik doe niet open. De tas met boodschappen staat nog tegen het keukenkastje te ontbinden. Spinazieblaadjes als confetti over de vloer.

Het liefdesverdriet is tergend. Ik eet niks. Alleen gedroogde worst lukt. Soms blus ik het af met een augurk, maar daar blijft het wel bij.

Liefdesverdriet is het beste dieet. Ik ben graatmager, maar zit onder de pukkels van het vlees. Ik bouw mijn

worstverslaving af met alle ontwenningsverschijnselen van dien – om netjes over te stappen op alcohol.

Hij komt terug. Dat kan niet anders. Wij waren één. Het kan niet dat hij weg is. Hij is in de war. Hij is gewoon in de war. Ik bel zijn moeder op. Mijn schoonmoeder. Zij is gewoon nog mijn schoonmoeder. Voor altijd. Alles komt goed. 'Is er iets met hem in zijn hoofd wat ik niet weet?' vraag ik haar. 'Is hij gek geworden? Zit er een defect in zijn mentaal?'

Hij schijnt normaal te zijn.

Dan zal hij eventjes in de war zijn.

Ik moet hem gewoon terug. Er moet een manier zijn. Ik struin het internet af op zoek naar oplossingen. Ik goo-gel *hoe krijg ik mijn ex terug*. Kevin Richard is expert in 'how to get your ex back', zijn artikelen lees ik steeds opnieuw.

Ineens weet ik het.

Mijn *Real Book* ligt nog tussen zijn bladmuziek.

07-07-2014

Michèle: Hey	10:02
Michèle: Ben je daar?	10:03
Michèle: B?	12:04
Michèle: Ik moet even wat vragen	13:01

Michèle:

13:01

Mijn Real Book, ligt die nog bij
jou?

08-07-2014

Michèle:

09:02

Heb van de week een optreden,
dus heb hem echt nodig

09-07-2014

B:

14:26

Jo Shell

B:

14:27

Ja kan straks wel

B:

14:28

Ben tussen vier en vijf thuis

B:

14:29

Moet wel snel weg
daarna

Bladmuziek ophalen mondt al gauw uit in kleren die van lichamen worden gerukt. Hij neukt me tegen de vleugel. Niet liefdevol maar hard. M'n onderbroek hangt op mijn enkels en hij duwt me tegen de flank van zijn klavier.

Zijn hart is weg. Ik heb te maken met het armzalig residu van een restje hormonen en een piemel die enkel wil lozen. In rap tempo volgen de liefdeloze stoten elkaar op, afstevend op een ordinair orgasme. En als het daar

is, hij vertraagt en zijn laatste stoot in mij priemt, duw ik hem van me af en verlies mijn evenwicht. Ik val met mijn billen op de toetsen van zijn vleugel. Een dissonant slotakkoord. Ik trek mijn broek snel aan, verzucht een ‘dit nooit meer’ en loop zijn huis uit.

Ik moet zijn huissleutel terugbrengen. Ik gooi hem wel door de brievenbus. Zijn auto staat niet op z’n parkeerplaats. Hij is dus niet thuis. Ik zou ook nog één keer naar binnen kunnen. Ik draai de sleutel in het slot zoals ik altijd deed en loop het huis binnen. Voor de laatste keer snuif ik de typische geur van zijn huis op. Houtlucht met een beetje rotting van zijn vochtige uitbouw in de serre. De vleugel in de hoek waar we zo vaak samen liedjes speelden staat roerloos aan het raam. In de keuken zet ik koffie in mijn gele mok. Ik pak de filters in het linker kastje met de vertrouwde blikjes met thee en koekjes. De te kleine waterkoker waar ik me aan ergerde maar die ik nooit verving. Op het aanrecht naast de toaster de broodtrommel die hij met kerst van mijn oma heeft gekregen. Zal hij daar zijn brood in blijven bewaren? Gewoon zonder pijn? In zijn slaapkamer kled ik me uit, en ga in zijn bed liggen, voor een laatste keer krul ik me op onder zijn lakens, snuif de geur van zijn lakens op en verdwijn voorgoed uit zijn huis en zijn leven.